

Alja Furlan

A whimsical illustration of a young girl with long blonde hair, wearing a red and white striped beanie with a pom-pom and a matching striped scarf. She is sitting on a large, textured ball of red yarn. Several long, thin knitting needles are stuck into the yarn around her. Each needle has a unique, smiling face at its tip. The faces are made of various materials: some are round and orange like lemons, some are pink and teardrop-shaped, and one is a small wooden block. The girl has a gentle smile and is looking directly at the viewer. The background is a plain, light cream color.

PLETILKE

*Ilustrirala
Nataša Vertelj*

Alja Furlan

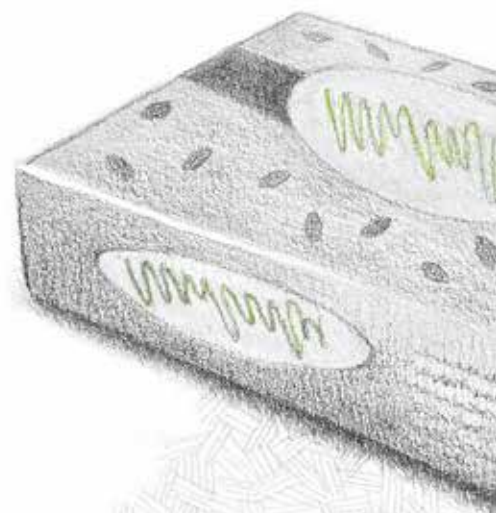

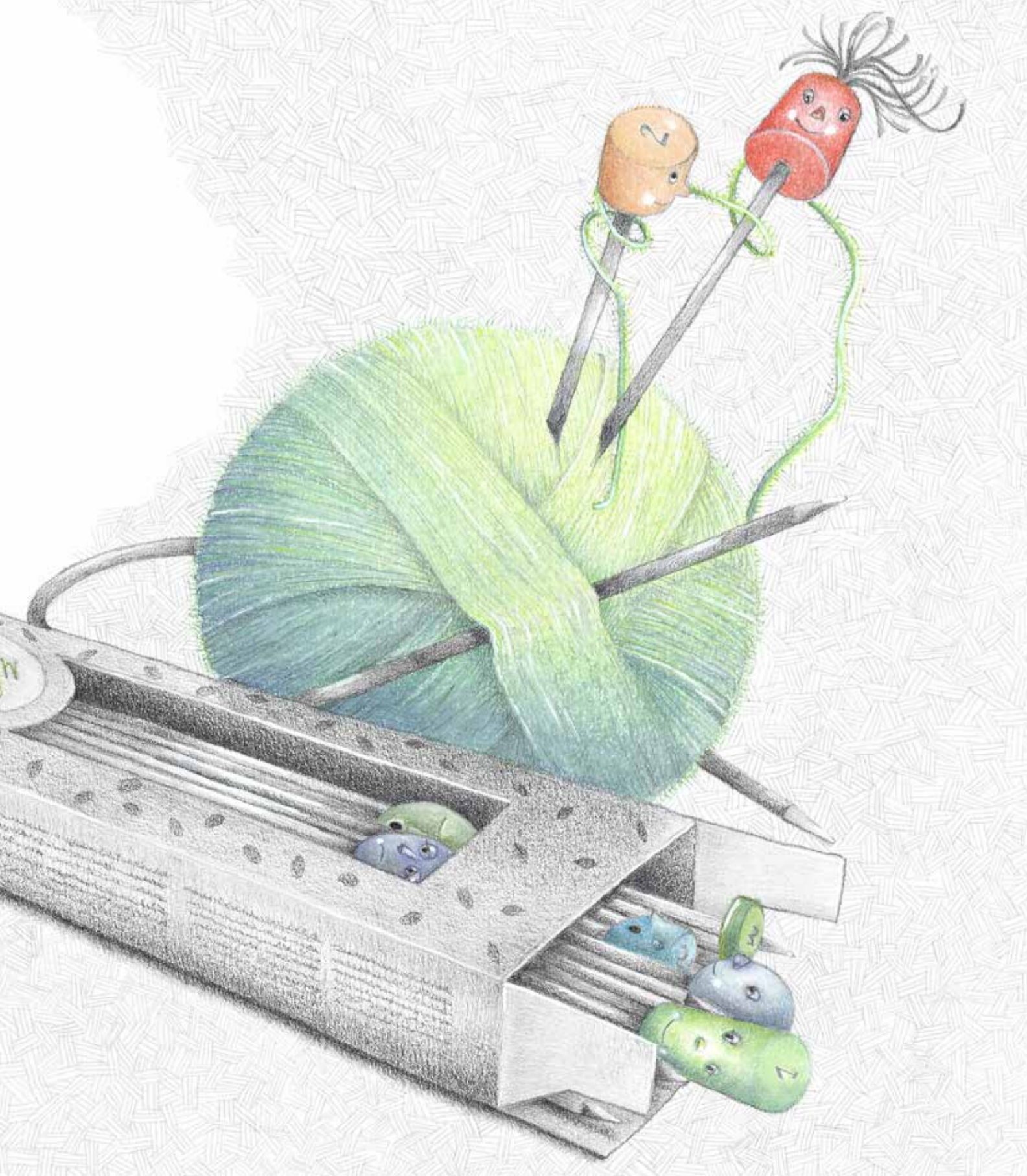
*Ilustrirala
Nataša Vertelj*

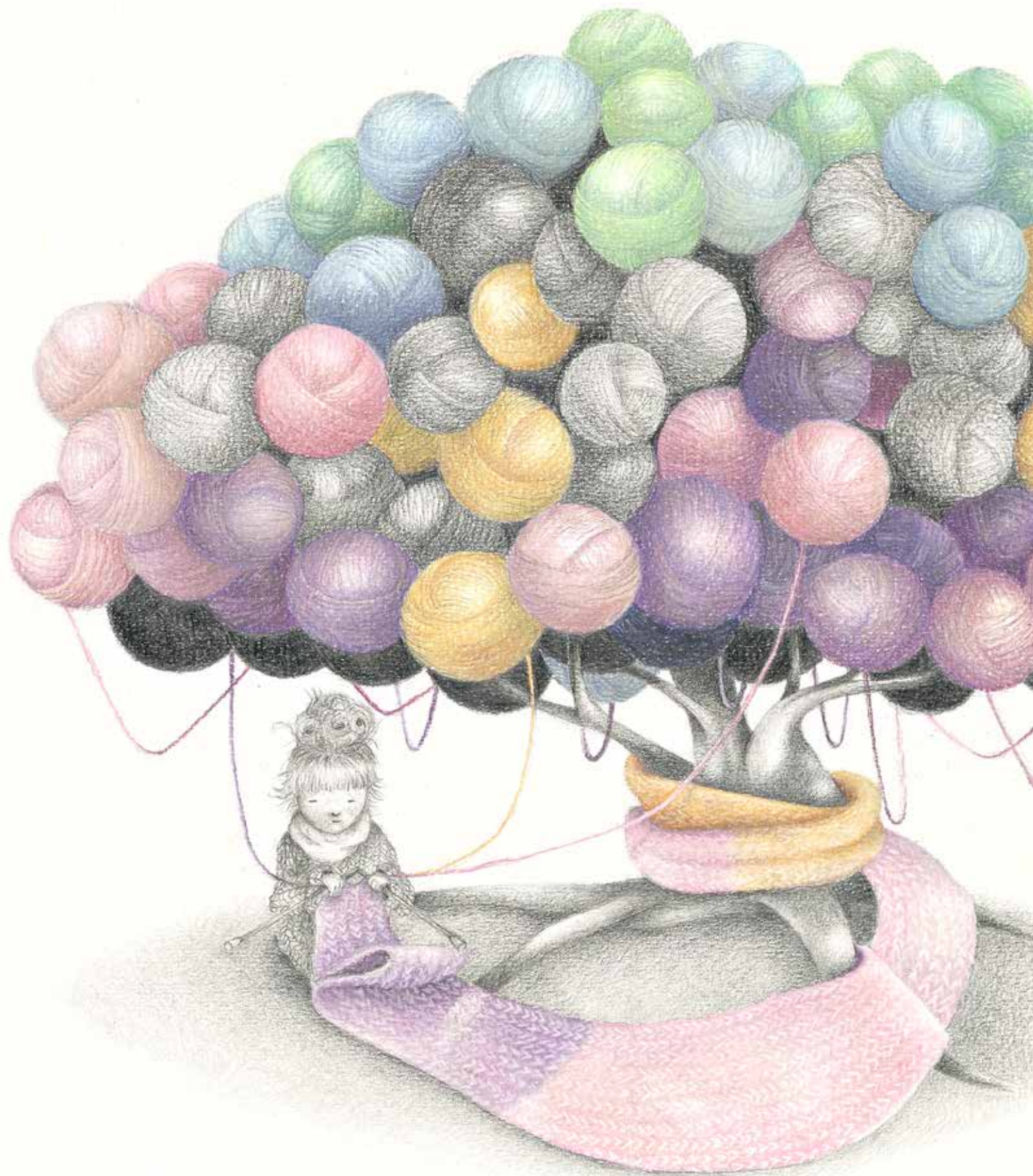

Založba Pivec

*Le kaj se skriva v škatli
za špagete? Plink, plenk,
dolge in kratke; klik, klak,
tanke in debele – pletilke.
Z njimi babice, mamice
in tete iz puhaste volne pletejo
puloverje, nogavice in kape.*

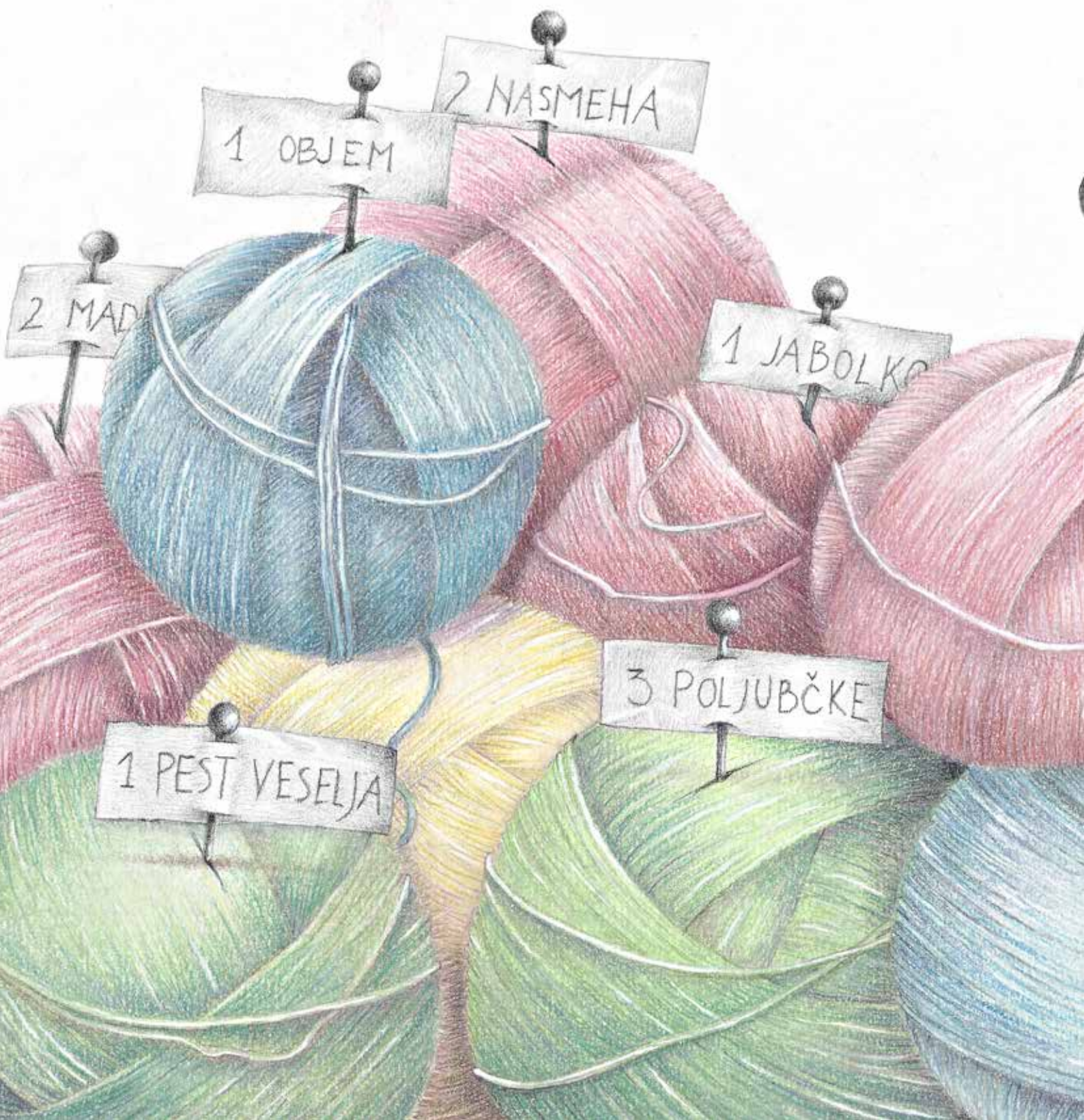

*Pavlina mamica plete od jutra
do večera. Začne po zajtrku
in nadaljuje po kosilu. Nato
pa s pletilkami žvenketa še pod
večer, ko se drugi družinski člani
odpravljajo spat. Splesti zna vse:
črtaste nogavice, kapo, pulover,
šal in brezrokavnik. Narediti
zna debele in drobcene kite.
Z lahkoto izračuna zaporedje
za zahtevne norveške vzorce
s snežinkami in jeleni. Ustvarja
luknjice, šahovnice, se poigrava
z več barvami, izdelava cofke
in nagajive resice.*

1 OBJEM

2 NASMEHA

2 MADR

1 JABOLKO

3 POLJUBČKE

1 PEST VESELJA

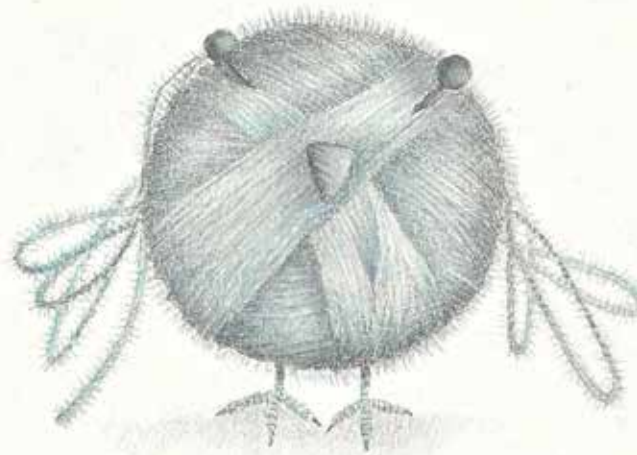

Pavla pa ima najraje nove klobke mehke volne. Z njimi se igra trgovino. Naloži jih na mizo, nanje razporedi listke s cenami in potem čaka na kupce.

*»Želite, prosim? Imamo največjo izbiro. Vam je bolj vseč zelena ali rumena volna?«
Babica se zamisli: »Počakajte, potipala jo bom. Zelena je mehkejša. Kakor angleška travica je.«
»Koliko volne potrebujete?« vpraša dedka, ki bi rad imel nove nogavice.
»Za dve veliki nogavici,« reče dedek in stegne nogo.
»Bodo tri klobke dovolj? Sivo ste izbrali? V redu. Zelo lepo se vam poda k copatom.«
»Gospod, v tej zimi potrebujete toplo kapo. Tale volna je danes v akciji.«
Očka je zadovoljen, saj za polno vrečko plača polovično ceno.*

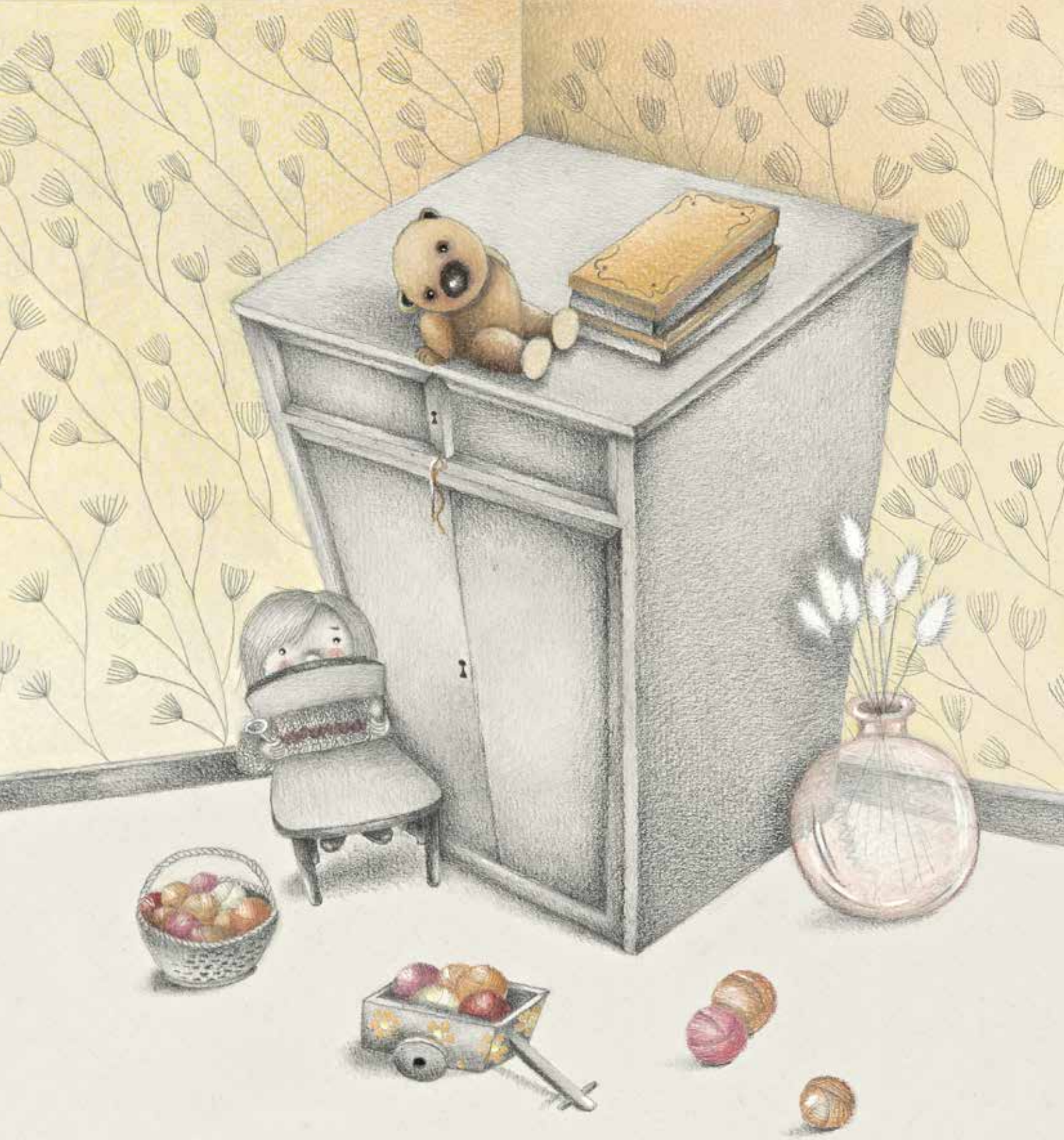
Nova volna je puhasta kot piščanček. Če pa mama podre star brezrokavnik, potem je volna ostra in barva sprana. Stara, že uporabljena nit valovi kot morje.

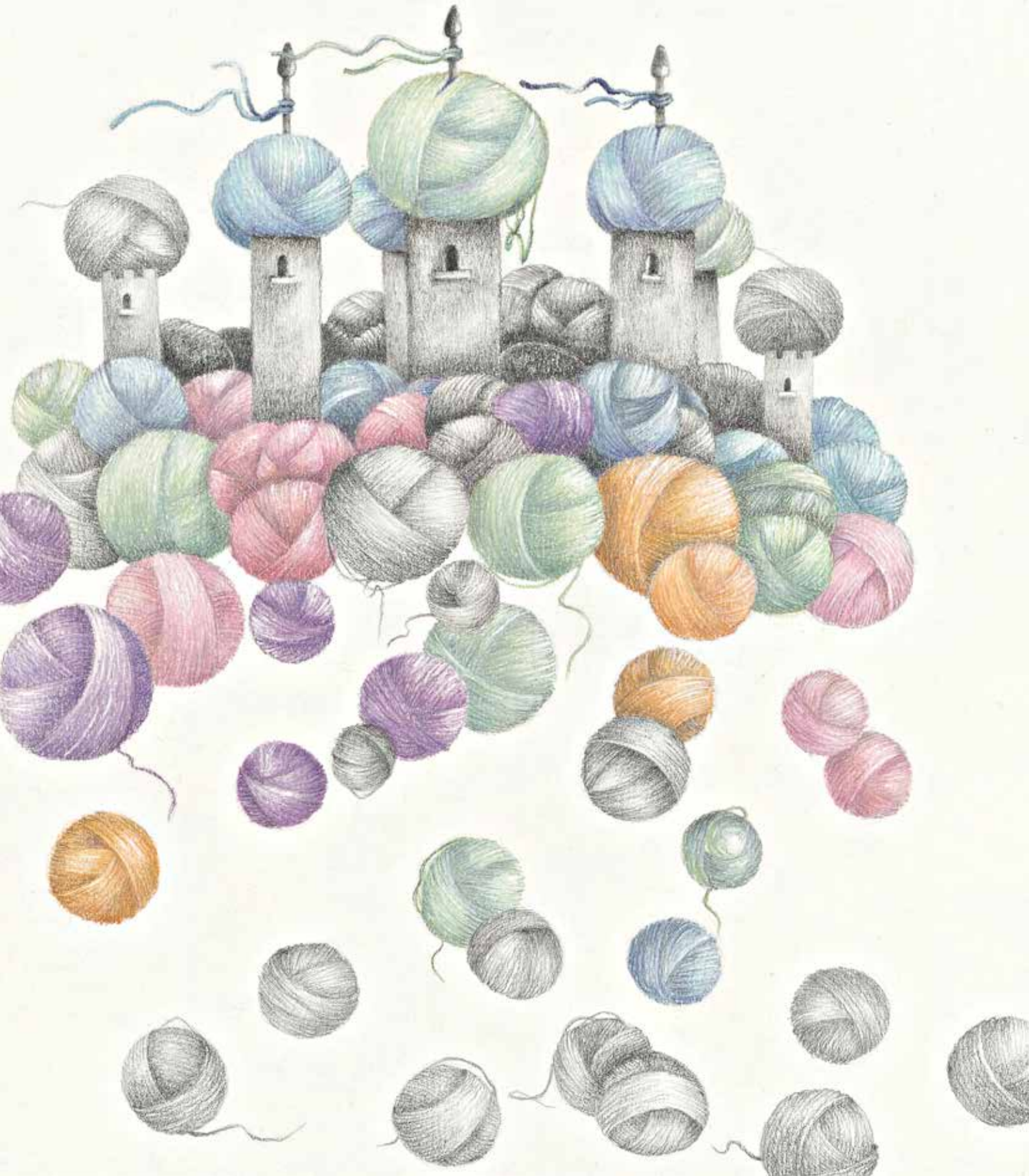
Mama pogosto potrebuje Paulino pomoč. Nastaviti mora obe ročici in ju stisniti v pest. Potem mora stati mirno kot vojak, mama pa okrog njenih rok navija nakodrano volno v štreno. Iz nje bo spletla nov brezrokavnik, a tisti ne bo nikoli čisto zares nov.

*Tudi danes zjutraj se je Pavla igrala
trgovino. Zlezla je na stol in stegnila roke
do najvišjih vratc velike omare. Odprla jih
je z zlatim ključkom in na dan privlekla
mehke in trde, stare in nove klobke ter jih
razstavila po mizi. Prodajala jih je vsem
po vrsti: dedek je kupil težko kroglo rumene
volne, očka zelen bukle in babica siv moher.*

*»Kosilo!« je iz kuhinje zaklicala
mamica in trgovina se je morala zapreti.
Pavlica je bila tako zelo lačna, da se ji ni
dalo pospravljati klobk nazaj v omaro.
Morala bi tisočkrat stopiti na stol in z
njega, zato jih je raje kar na hitro stlačila
v omaro, nato pa s težavo zaprla vratca.
Obrnila je še zlati ključek in stekla na kosilo.*

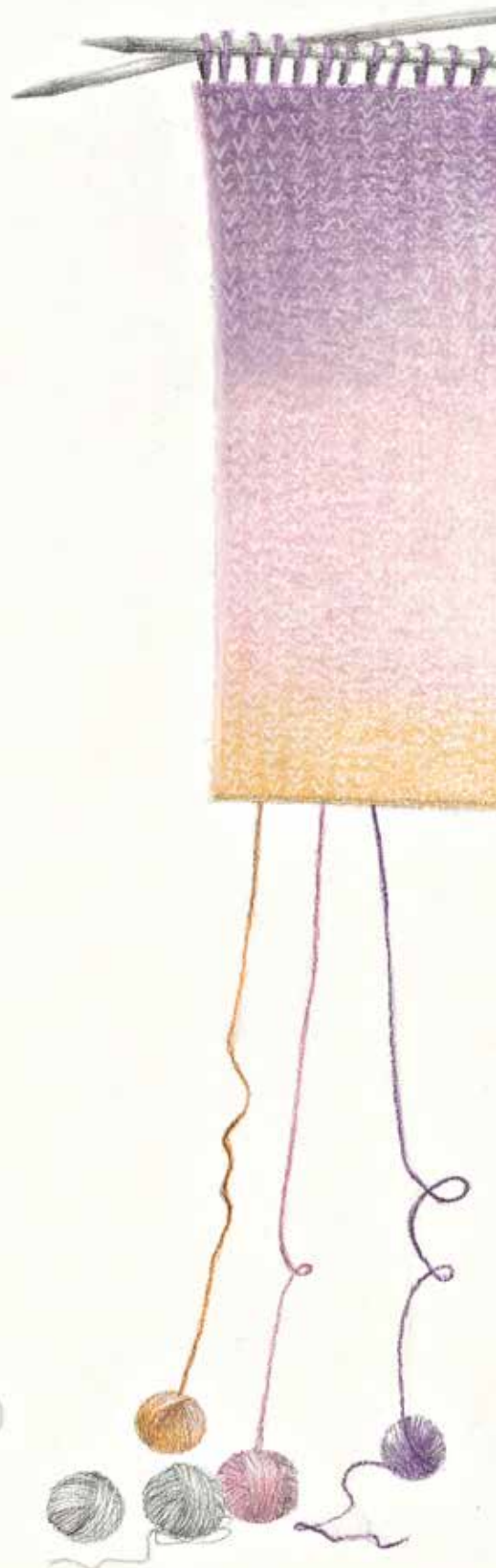

Naslednji dan je mamica začela plesti nov šal. Potrebovala je najtoplejšo volno, zato je stopila k omari, prijela zlati ključek, ga zavrtela in odprla vratca volnenega kraljestva ... Tedaj pa se ji je na glavo skotalilo še in še pisanih klobk. Usule so se po sobi kakor velike frnikole. Ena je pristala za pečjo, druga pod foteljem, tretja pod mizico.

Mama se je obrnila k Pavli in ji primazala zaušnico. Nato se je sklonila in začela pobirati volno. Klobke, ki so se skotalile dlje, je lahko poiskala le tako, da je pokleknila na tla, ko jih je našla, pa jih je z dolgo pletilko spravila na plan.

Pavla je stala v kotu in se držala za pekoče lice. Mama je molče pobrala vso volno in jo zložila nazaj v omaro.

*Obdržala je le mehko rdečo klobko,
lepo kot srce; klobko za šal, ki ga
je nameravala splesti.*

*Ko je mama odšla, je Pavla ostala sama s svojo
žalostjo. Zlezla je v skrivališče za skrinjo s knjigami
in cvetličnim koritom. K njej se je nenadoma prikotalila
žogica smetanasto bele ovčje preje. Pavla jo je vzela
v naročje in ji rekla: »Ti bi pa pikala otroke v vrat.«*

Ovčka je odkimala: »Ne bi.«

*»Če bi iz tebe spletli šal, bi grizla v lička, vem,« ji je
rekla deklica. Ovčka je odkimala.*

*»Bolje, da iz tebe ne spletejo ničesar,« jo je še bolj stisnila
k sebi. Sklenila je ovčko rešiti pred tem, da bi postala
šal, ki ga nihče ne bi maral, ali celo navadna nogavica.
Tiščala jo je k sebi in postajala vedno bolj utrujena.*

*Pavlica je postajala vse bolj zaspana ...
Zagledala se je v pleteno ruto, ki je visela
čez stol na drugi strani sobe. Na njenem
robu so se pozibavali modri cofki. Z okroglo
glavico in ljubkim krilcem iz volnenih nitk
so se zdeli kot majhni ljudje. Spominjali
so na kraguljčke in na škrate. Vedno
bolj so se zibali. Plesali so in se gugali
sem in tja, kakor da v sobi pihlja. Nato
pa so drug za drugim poskakali z rute
in v gosjem redu priplesali k deklici.*

*V podstavku cvetličnega korita so si zmočili
krilca, potem pa se je prvi cofek približal
Pavlinemu rdečemu ličku in ga blagodejno
ohladil. Nato še drugi, tretji in četrti ...
Tako so božali deklico, dokler ni prišla
mama in jo odnesla v posteljo.*

Naslednjega dne je bila Pavla še vedno zelo žalostna. Držati je morala kos starega puloverja, ki ga je mama podirala in volno sproti navijala v trdo kepico. Zelena nit jima je dirjala pred očmi levo in desno in se iztikala iz zank, Pavla pa je zaradi meglice, ki se ji je nabirala v očeh, skorajda ni več videla. Kos pletiva v njenih rokah se je čudežno hitro krajšal. Tolažilo jo je, da bo kmalu konec. Držati ga je morala vedno bolj napetega. Vleklo jo je naprej, k mamici.

Klobka v maminih rokah se je vztrajno večala. Nenadoma pa ji je ušla iz rok in se razvila po preprogi. Pavla je skočila za njo in jo pobrala. Delo je bilo treba začeti znova. Pavla je v zadregi stala s krajčkom zadnjika v rokah. Prestopala se je sem in tja, mama pa je znova strogo navijala volno. Deklici je v mislih odzvanjalo: Nočem majčke iz stare volne, nočem je!

Ko sta končali, jo je mamica nežno objela: »Kaj praviš na to, da bi skupaj spletli šal za medveda?«

Pavlica je zaploskala.

»Samo pravo volno morava poiskati,« je rekla mamica. Pobrskala je po veliki košari: »In seveda prave pletilke.«

»Edvard potrebuje posebno volno,« je vztrajala Pavla in za hip izginila. Zlezla je v zaprašen kot za skrinjo s knjigami in cvetličnim koritom ter izbrskala smetanasto belo ovčko: »Tole!«

»To je odlična volna,« je rekla mamica in pihnila vanjo, da se je znebila prašnih muck.

»Edvard bo čudovit!« je vzkliknila Pavlica.

»In to zimo zagotovo brez angine,« se je nasmehnila mama. Za tisto zaušnico se Pavlici ni znala drugače opravičiti. Ko ji je hudo, se namreč tudi sama najraje stisne k volni.

Zdaj je Pavla že velika, njena mama pa sivolasa babica. Nekajkrat je hudo zbolela in skoraj umrla. A ni: potrpežljivo je začela plesti znova. Klik klak, klik klak, plink plenk, plink plenk.

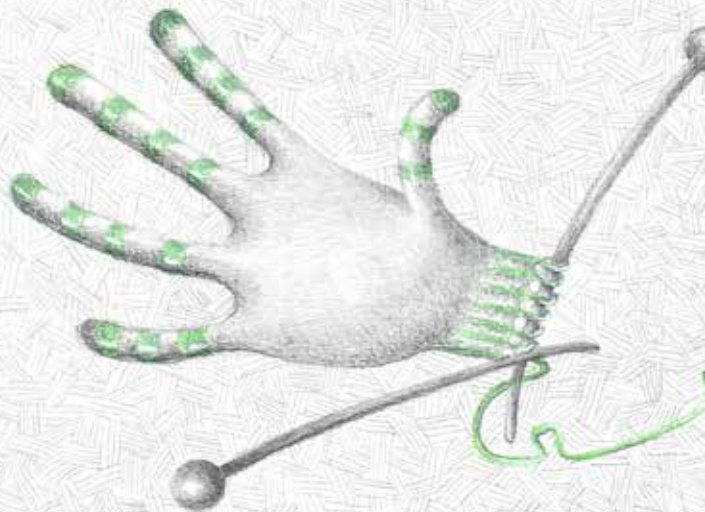
Če danes splete nove nogavice iz stare volne, jih ima Pavla najraje na svetu. In naj vam zaupam: Edvard še vedno s pridom nosi stari šal.

Pletilke pa so uporabne še za marsikaj. Z daljšo se lahko popraskaš po hrbtu. Eno imej v kuhinji, zraven pečice: z njo preveriš, ali je kolač že pečen. Če je, si skuhaj čaj in preberi kakšno lepo zgodbico.

*Pletilke so zate napletle
še drobno misel:*

*Kitke in kite spadajo
k zahtevnejšim vzorcem.
Pavla se jih bo naučila,
ko bo večja. Tudi začeti
še ne zna sama. Volno ji na
pletilke nasnuje mama. Nato
ji naplete še nekaj vrstic,
da Pavla lažje nadaljuje.
In ko je šal tako dolg, da vsaj
trikrat ovije vrat, ji ga mama
sname s pletilk, saj je treba
zadnjo vrstico zaključiti
tako, da se ne bo več podrla.*

Danes se je Pavla pri pletenju zmotila. Mamica je vzela pletivo v roke in ga začela podirati. Ojoooooooooj! Meni nič, tebi nič je uničila skoraj ves njen trud. Pavli so se začele nabirati solze, mama pa ji je za tolažbo napletla nove vrstice, veliko novih vrstic. V resnici je bilo Pavlino pletenje zdaj precej daljše kot pred podiranjem.

Ko pa se je mama zmotila sama, je vse skupaj z lahkoto podrla! Nič se ni jezila. Še zavzdihnila ni. Izvlekla je pletilko, prijela nit in hop, hop, hop so se iztikale zanke, dokler ni napake izbrisala s sveta.

Nato je previdno pretaknila pletilko skozi vsako zanko in zavzeto pletla naprej: klik klak, plink plenk, klik klak, plink plenk ...

Mamica, rada te imam!

Alja Furlan,
ilustrirala Nataša Vertelj
PLETILKE

© za besedilo *Alja Furlan*
© za ilustracije *Nataša Vertelj*
© za to izdajo *Založba Pivec*

JEZIKOVNI PREGLED
mag. Darja Gabrovšek Homšak

UREDILA
Zala Stanonik

ZALOŽILA
Založba Pivec

ZANJO
Milena Pivec

OBLIKOVANJE IN PRIPRAVA ZA TISK
druga Oblika

SKENIRANJE ILUSTRACIJ
Artiko Ljubljana

Izšlo s finančno podporo Mestne občine Maribor.

Založba Pivec, Maribor
Prva izdaja, 2019

TISK
???

NAKLADA
???

CIP

ISBN

*Vse pravice pridržane. Reproduciranje, razmnoževanje
in fotokopiranje dela po Zakonu o svtorski in sorodnih
pravicah brez soglasja avtoric in založbe ni dovoljeno.*

Plesti je kakor plesati s pletilkami in pri tem plesu nastajajo oblačila: šale, kape, puloverji, nogavice in še kaj. Pavlina mamica pogosto pleše s pletilkami. Na ta način pokaže Pavlici svojo skrb, ljubezen in željo, da bi bila deklica lepo oblečena.

V maminih rokah je volna čarobna preja. Najprej je klobka, med plesom pletilk pa se spreminja v kose oblačil. Včasih je tudi obratno. Iz rabljenega puloverja mama volno spremeni v trdno navito kroglo in jo potem preplete v novo oblačilo. V novo staro oblačilo, pravi Pavla, ki ni navdušena nad ostrino rabljene preje. Rada ima mehko volno; žametno kakor mamino lice. Ostra, vzvalovana nit ni tako nežna kot mamina koža.

Jezik, ki ga pleteta mama in Pavla, ne potrebuje besed, dragocen je kot zlato in njegova nit se ne trga.

Včasih se nam zgodi kaj takega, kar nas poboža kot mehka volna. To je lahko poljub, objem ali topla beseda. Žal pa ni vedno tako in takrat Pavlico zaskeli lice.

Volna je zdravilna, ponudi nam vse, kar ogreje srce. Čutno in brez besed, vsakemu od nas, če se le hoče stisniti k njej. Ko bo Pavla odrasla, bo vzljubila tudi oblačila, spletena iz stare volne. Preberite to mehko pravljico in izvedeli boste skrivnost iz vzorčka pisateljičinega življenja.

19,90 €